

**MARCELIJUS TEODORAS
MARTINAITIS**
(1936 – 2013)

Raseinių rajono garbės pilietis, poetas, eseistas,
vertėjas, visuomenės veikėjas
Kauno politechnikumo „Rajoninių elektrinių
ryšių“ specialybės absolventas
(studijas baigė 1956 m.)

1990 – 2015 metų Lietuvos asmenybė

1990 – 2015 m. PASIEKIMAI

Nepriklausomybės metai: 1995 m. įteikta Paulio Širvio literatūrinė premija, apdovanotas Lietuvos didžiojo kunigaikščio Gedimino ordino Karininko kryžiumi, 1998 m. įteikta Lietuvos nacionalinė kultūros ir meno premija, 2000 m. apdovanotas Lietuvos nepriklausomybės medaliu, 2010 m. įteikta Žemaitės literatūrinė premija, suteiktas Raseinių rajono garbės piliečio vardas, 2011 m. įteikta rašytojo Juozo Paukštelio literatūrinė premija.

Parašė knygas: „Gailile raso“ (1990 m.), „Papirusai iš mirusiųjų lapų“ (1992 m.), „Atrakinta“ (1996), „Sugrįžimas“ (1998 m.), „Prilenktas prie savo gyvenimo“ (1998 m.), „Pareisiu su paukščiais“ (2002 m.), „Laiškai Sabos karalienei“ (2002 m.), „Tolstantis“ (2002 m.), „Lietuviškos utopijos“ (2003 m.), „K. B. įtariamasis“ (2004 m.), „Tylintys tekstai: užrašai iš raudonojo sąsiuvinio, 1971 – 2001“ (2006 m.), „Mes gyvenome“ (2009 m.), „Marcelijaus margučiai: Velykos su Marcelijumi Martinaičiu“ (2012 m.), „Nenoriu nieko neveikti“ (2014 m.). M. Martinaitis yra parašęs pjesių lėlių teatrui, vertė P. Nerudos, M. Cvetajevos, E. P. Rummo ir kitų poetų eilėraščius. Jo poezijos knygų išleista anglų, baltarusių, estų, latvių, lenkų, norvegų, prancūzų, rusų, švedų, ukrainiečių kalbomis.

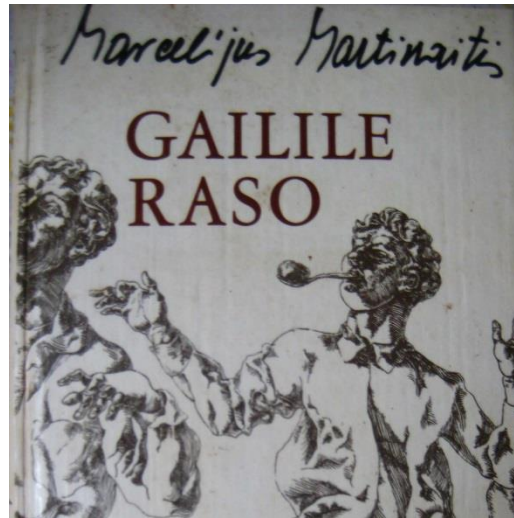
Kiti biografijos faktai: M. Martinaitis 1964 m. baigė Vilniaus valstybinio universiteto Istorijos ir filologijos fakultetą. Dirbo Raseinių rajono laikraščio „Stalinietis“ redakcijoje, „Komjaunimo tiesos“, žurnalo „Jaunimo gretos“ redakcijose. 1975 m. tapo festivalio „Poezijos pavasaris“ laureatu. Nuo 1980 m. buvo Vilniaus valstybinio universiteto Filologijos fakulteto Lietuvių literatūros katedros dėstytoju. M. Martinaitis. 1984 m. įteikta valstybinė premija. 1989 m. buvo išrinktas TSRS Aukščiausios Tarybos deputatu, vienas Lietuvos Persitvarkymo Sąjūdžio įkūrėjų, priklausė Sąjūdžio vadovybei. Buvo Vilniaus universiteto poetinio susibūrimo „Literatų kalvė“ vadovu, Raseinių krašto ateities sąjūdžio „Rasai“ nariu. 1992 – 1997 m. vadovavo Lietuvių nacionalinių kultūros ir meno premijų komitetui, buvo LRT tarybos nariu.

Parašė scenarijų filmui „Vakar ir visados“ (1984 m.).

Parašė knygas: „Balandžio sniegas“ (1962 m.), „Debesų laiptais“ (1966 m.), „Saulės grąža“ (1969 m.), „Akių tamsoj, širdies šviesoj“ (1974), „Kukučio baladės“ (1974 m.), „Poezija ir žodis“ (1977 m.), „Tie patys žodžiai“ (1980 m.), „Vainikas“ (1981 m.), „Toli nuo rugių“ (1982 m.), „Atmintys“ (1986 m.), „Amžinas tiltas“ (1987 m.).

Pirmuosiuose eilėraščių rinkiniuose M. Martinaitis pasirodė kaip vienas svarbiausių 1968 – 1970 m. lietuvių literatūros atsinaujinimą formavusios generacijos atstovų. Akcentavęs raiškos

dalykus kaip svarbiausius kūryboje, atkreipęs dėmesį į klišės ir butaforijos galumą eilėraščiuose, M. Martinaitis padėjo meno autonomiškumo ir kultūrinio daugiasluoksniškumo pagrindus.

Naudoti šaltiniai: *“Asmenybės. 1990 – 2015 m. Lietuvos pasiekimai. II dalis”. Biografijų rinkinys. VšĮ Leidybos idėjų centras, Kaunas, 2015, 78 – 79 psl. KTK muziejaus archyvas.*